

Sygn. akt: I C 462/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Joanna Dorota Toczyłowska

Protokolant: Katarzyna Waško

po rozpoznaniu w dniu 09 grudnia 2016 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko D. N.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

I. Uznaje za bezskuteczną w stosunku do powoda P. M. umowę darowizny z dnia 11 lutego 2016r. sporządzoną w formie aktu notarialnego Rep. A (...) przed notariuszem M. W., mocą której E. i K., małżonkowie N., darowali swojemu synowi D. N. prawo własności nieruchomości składającej się z działek o numerach geodezyjnych (...), położonych w B., dla której Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...), któremu to powodowi przysługuje względem dłużników E. i K. N. wierzytelność w wysokości 230.000 zł z ustawowymi odsetkami, na podstawie aktu notarialnego z dnia 03 marca 2015r., (...), treścią którego dłużnicy poddali się egzekucji.

II. Zasądza od pozwanego D. N. na rzecz powoda P. M. kwotę 25 917 (dwadzieścia pięć tysięcy dziewięćset siedemnaście) złotych tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 14.417 (czternaście tysięcy czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. Nakazuje pobrać od pozwanego D. N. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Białymstoku kwotę 51,66 (pięćdziesiąt jeden, 66/100) złotych tytułem brakujących wydatków w sprawie, uiszczonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód P. M. wniósł o uznanie za bezskuteczną w stosunku do niego umowy darowizny z dnia 11 lutego 2016r., sporządzonej w formie aktu notarialnego Rep. A (...) przed notariuszem M. W., prowadzącym kancelarię notarialną w B., na mocy której E. i K. małżonkowie N. darowali swojemu synowi D. N. prawo własności nieruchomości składającej się z działek o numerach geodezyjnych (...), położonych w B., dla której Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...), zawartej pomiędzy pozwanym D. N. i dłużnikami E. i K. N. z pokrzywdzeniem powoda, któremu przysługuje wierzytelność w wysokości 230.000 zł z ustawowymi odsetkami, na podstawie aktu notarialnego z dnia 03 marca 2015r., Rep. A (...), w którym dłużnicy poddali się egzekucji, stanowiącego tytuł egzekucyjny. Ponadto, wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych (k.2-7).

Uzasadniając swoje stanowisko podniósł, że przysługuje mu względem małżonków K. i E. N. wierzytelność, przy czym nie posiadają oni żadnego majątku, z którego możliwe byłoby prowadzenie skutecznej egzekucji. Zawierając z

pozwany D. N. umowę darowizny nieruchomości bezsprzecznie działali w celu pokrzywdzenia wierzyciela, a przez tą czynność pogłębili swoją niewypłacalność. Ze względu na bliski stosunek pokrewieństwa z dłużnikami pozwany był świadomy faktu i miał wiedzę o sytuacji majątkowej rodziców. Końcowo zaakcentował, iż umowa darowizny nieruchomości zawarta została w kilka dni po otrzymaniu przez dłużników pism z informacją o upływającym terminie zwrotu pożyczki.

W odpowiedzi na pozew, pozwany D. N. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych (k.48-56).

Argumentując, przyznał iż w dniu 11.02.2016r. nabył prawo własności nieruchomości składającej się z działek opisanych treścią pozwu na mocy umowy darowizny od swoich rodziców K. i E. N., aczkolwiek nie uczestniczył osobiście w podpisywaniu aktu. Zaprzeczył, aby dopuszczał się jakichkolwiek zachowań zmierzających do udaremnienia wyegzekwowania przez powoda jakichkolwiek należności od dłużników, nie dysponował przy tym wiedzą dotyczącą intencji rodziców w przekazaniu mu prawa własności nieruchomości. Od 2003r. zamieszkuje w W., prowadzi własną działalność gospodarczą, jest zawodowym kierowcą, z dłużnikami utrzymuje kontakt wyłącznie sporadyczny. Ponadto, w jego ocenie powód nie wykazał, aby rodzice pozwanego nie posiadali majątku, z którego możliwe byłoby zaspokojenie wierzytelności powoda. Sam zaś fakt dokonania przez dłużników określonej czynności prawnej nie narusza praw wierzyciela, jeżeli może on zaspokoić swą wierzytelność innego ich majątku. Nie wykazał bowiem, aby przed dniem 18.03.2016r. wszczął egzekucję, brak jest dokumentów potwierdzających jej bezskuteczność. Zakwestionował przy tym, aby spełniły się przesłanki z art. 527 § 3 k.c. oraz art. 527 § 2 k.c. Rodzice pozwanego są właścicielami lub posiadaczami samoistnymi nieruchomości o wartości kilkudziesięciu tysięcy złotych oraz mienia ruchomego w postaci ciągnika i maszyn rolniczych. Aktualnie odzyskują sukcesywnie majątek w toku prowadzonych postępowań karnych (łącznie ok. 50.000zł). Pomimo stosunku bliskości z dłużnikami powoda, nie wiedział o ich świadomości pokrzywdzenia wierzyciela, a nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mógł się dowiedzieć (brak obecności pozwanego w domu rodzinnym, rzadkie kontakty z rodzicami i nieżyjącym już bratem, prośba o zgodę rodziców na przekazanie mu gospodarstwa z uwagi na śmierć brata). Ponadto, rodzice pozwanego złożyli powodowi oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli, albowiem powód nigdy nie przekazał im ani ich synowi R. N. pożyczki w kwocie 230.000 zł, gdyż akt notarialny z dnia 03.03.2015r. został zawarty pod wpływem błędu wywołanego podstępny działaniem powoda, który miał obiecać dłużnikom, że odzyska wraz z ich nieżyjącym synem R. nieruchomość rolną położoną w B. oraz nieruchomość niezabudowaną, które rodzice pozwanego przekazali jego bratu, a które ten następnie sprzedał innym osobom, za cenę znacznie niższą niż rynkowa.

Sąd Okręgowy, ustalił co następuje:

K. i E. małżonkowie N. wraz z synami R. N. oraz D. N. mieszkali w B., prowadzili gospodarstwo rolne, posiadali szereg maszyn rolniczych. Relacje wewnątrz rodziny były dobre, obaj bracia współpracowali ze sobą na płaszczyźnie gospodarczej. R. N. trudnił się handlem, początkowo bydłem, następnie samochodami. Jeszcze w 2013r. małżonkowie N. przekazali na jego rzecz, w drodze darowizny, część stanowiących ich własność nieruchomości, które następnie oddał pod zastaw, aby w ten sposób zgromadzić w krótkim okresie czasu środki pieniężne na prowadzoną działalność, z zamiarem późniejszego wykupu zastawionego gospodarstwa. Jednakże, z racji problemów natury finansowej oraz rosnącego zadłużenia spowodowanego nierentownością przedsięwziętych czynności, w dniu 03.03.2015r., w formie aktu notarialnego Repertorium A (...), zawarta została umowa, treścią której powód P. M. udzielił K. i E. małżonkom N. oraz R. N. pożyczki w kwocie 230.000 zł, którą pożyczkobiorcy przyjęli i zobowiązali się solidarnie zwrócić w terminie do dnia 03.03.2016r., poddając się rygorowi egzekucji wprost z aktu, stosownie do art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. (§1 i §3).

Pozwany miał wiedzę o prowadzonych przez jego brata interesach, zaciąganych zobowiązaniach finansowych, sam w przeszłości był również podmiotem oszustwa dotyczącego podrobienia faktury sprzedaży lawety, aczkolwiek nie wpłynęło to na ich relacje. Pożyczka będące przedmiotem opisywanego wyżej aktu notarialnego nie była pierwszą udzieloną przez powoda R. N., aczkolwiek dotychczas wywiązywał się z obowiązku zwrotu należności.

We wrześniu 2015r. R. N. zmarł. Powód, uzyskawszy informacje o podejmowanych próbach wyzbycia się składników majątku, coraz częściej upominał się o zwrot pożyczki, swoje żądania kierując bezpośrednio do małżonków N..

Dowód: umowa pożyczki (k.21-24); zeznania B. P. (e-protokół z dnia 09.12.2016r., 00:24:53-00:42:33); częściowe zeznania M. P. (e-protokół z dnia 09.12.2016r., 00:06:08-00:24:53), zeznania powoda

Centrum życiowe pozwanego od 2003r. koncentrowało się w miejscowości W., gdzie aktualnie mieszka. Z racji prowadzonej działalności gospodarczej i pracy w charakterze zawodowego kierowcy, jego kontakt z rodzicami ograniczał się do rozmów telefonicznych oraz spotkań kilka razy w roku, najczęściej w okolicach świąt bądź gdy trasa, którą pokonywał, przebiegała w okolicach ich miejsca zamieszkania. Chcąc uregulować status prawny nieruchomości, małżonkowie N. zaproponowali, aby przekazać ją na rzecz pozwanego, który udzielił im w tym celu w dniu 25.01.2016r. pełnomocnictwa (Repertorium A nr (...)), na podstawie którego pozwany umocował swoich rodziców m.in. do nabycia na jego rzecz zabudowanej nieruchomości oznaczonej numerami geodezyjnymi (...) o łącznej powierzchni 0,1118 ha, położonej w obrębie Nr (...) w B. przy ul. (...) w dowolny sposób, w dowolnym czasie, nieodpłatnie lub odpłatnie na dowolnych warunkach według uznania pełnomocników, do ustanowienia w jego imieniu dożywotniej służebności osobistej na ich rzecz, na nabytej na jego rzecz nieruchomości.

Dowód: zeznania pozwanego (e-protokół z dnia 21.10.2016r., 00:09:08-00:22:50), zeznania K. N. (e-protokół z dnia 21.10.2016r., 00:34:18-00:57:57), zeznania W. N. (e-protokół z dnia 21.10.2016r., 00:26:57-00:34:18);

W dniu 11.02.2016r., w formie aktu notarialnego Repertorium A nr(...), K. i E. N., działając w imieniu własnym oraz w imieniu i na rzecz syna D. N., w oparciu o udzielone pełnomocnictwo, zawarli umowę darowizny oraz ustanowili nieodpłatną służebność osobistą treścią której darowali do majątku osobistego pozwanego własność zabudowanej nieruchomości opisanej powyżej, jednocześnie oświadczając że darowiznę przyjmują w jego imieniu do jego majątku osobistego. Dokonali również sprzedaży ciągnika Z. za kwotę 104.000 zł w dniu 18.01.2016r.

Dowód: umowa darowizny i ustanowienia nieodpłatnej służebności osobistej (k.84-87v.), odpis zwykły księgi wieczystej (...) (k.16-20); pisma powoda do dłużników (k.12-15); kopia umowy (k.181);

Pomimo upływu terminu do spłaty pożyczki, dłużnicy nie wywiązali się z obowiązku jej uregulowania, co skutkowało wszczęciem przez powoda postępowania egzekucyjnego z ich majątku w dniu 07 kwietnia 2016r. Jeszcze bowiem przed datą wniesienia powództwa, w dniu 09.03.2016r. wystąpił do Sądu o nadanie klauzuli wykonalności powyższemu aktowi notarialnemu. Skutek prowadzonych przez komornika czynności, na poczet kwoty z tytułu umowy pożyczki potrącana była część emerytury K. N. i E. N.. Potrącane kwoty nie pokrywają nawet dotychczasowych, poniesionych przez wierzyciela kosztów tego postępowania. Ustalono także, iż w skład majątku małżonków N. wchodzi nieruchomości położone w obrębie gruntów miejscowości N., sporządzony został protokół opisu, oszacowania oraz operat szacunkowy, z którego wynika, że ich wartość łączna kształtuje się na poziomie ok. 210.000 zł.

Dowód: wniosek (k.25-27); postanowienie SR w Bielsku Podlaskim, sygn. I Co 217/16 (k.70); akta komornicze JR Km 426/16;

W dniu 05.10.2016r. zmarł E. N..

Dowód: okoliczność bezsporna;

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych przedstawionych przez strony procesu, których treść co do zasady nie była kwestionowana, zeznań przesłuchiwanych w sprawie świadków oraz powoda, dokumentów wymienionych w treści uzasadnienia, dołączonych akt komorniczych. Spór dotyczył oceny okoliczności sprawy w kontekście spełnienia przesłanek niezbędnych do uwzględnienia skargi pauliańskiej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, ponieważ strona powodowa wykazała spełnienie przesłanek warunkujących poszukiwanie ochrony w ramach skargi pauliańskiej.

Cywilnoprawną ochronę wierzyciela przed niewypłacalnością dłużnika zapewniają między innymi przepisy tytułu X księgi III kodeksu cywilnego. Przyznają one wierzycielowi uprawnienie do zaskarżania czynności dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela, czego konsekwencją może być uznanie tych czynności za bezskuteczne w stosunku do skarżącego. Przesłanki tej ochrony wymienia art. 527 § 1 kc. Stosownie do tego przepisu, gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela osoba trzecia uzyska korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. O tym kiedy czynność prawna jest dokonywana z pokrzywdzeniem wierzycieli stanowi przepis art. 527 § 2 kc. Zgodnie z nim czynność prawna dłużnika jest dokonywana z pokrzywdzeniem wierzyciela, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w stopniu wyższym niż przed dokonaniem czynności. Przesłankami skorzystania z ochrony, jaką daje skarga pauliańska są więc:

1. istnienie interesu wierzyciela w postaci wierzytelności,
2. dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z osobą trzecią,
3. dokonanie przez dłużnika czynności z pokrzywdzeniem wierzycieli, a jednocześnie takiej, z której osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową,
4. dokonanie przez dłużnika czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli,
5. działanie osoby trzeciej w złej wierze.

W przypadku dokonania czynności prawnej z osobą pozostającą z dłużnikiem w bliskim stosunku, obowiązuje domniemanie, że osoba ta wiedziała, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (art. 527 § 3 k.c.).

Należy przy tym bardzo wyraźnie podkreślić, iż wymóg złej wiary osoby trzeciej został wyłączony w przepisie art. 528 k.c. Zgodnie z jego treścią, jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Celem skargi pauliańskiej jest uzyskanie przez wierzyciela prawnej możliwości zaspokojenia wierzytelności przysługującej mu względem dłużnika z przedmiotów majątkowych, nabytych od niego przez pozwaną osobę trzecią w drodze czynności zdziałanej z pokrzywdzeniem wierzyciela. Odpowiedzialność pozwanej osoby trzeciej ogranicza się wyłącznie do przedmiotu zaskarżonej czynności. Podkreślić należy, że w przypadku rozporządzeń nieodpłatnych (jak w sprawie niniejszej) zastosowanie ma przepis art. 528 k.c., pozwalający na uznanie czynności za bezskuteczną niezależnie od wiedzy osoby trzeciej o okolicznościach działania dłużnika. Sąd stoi też na stanowisku, że w sytuacji gdy bezpłatne korzyści przypadają osobom bliskim dłużnika, należy stosować wyłącznie art. 528 k.c. jako przepis dalej idący, z pominięciem art. 527 § 3 (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 08 lipca 2014 r. VI ACa 1655/13).

Zastosowanie w niniejszej sprawie znajduje także art. 529 k.c., stanowiący, iż jeżeli w chwili darowizny dłużnik był niewypłacalny, domniemywa się, iż działał w zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli. To samo dotyczy wypadku, gdy dłużnik stał się niewypłacalny wskutek dokonania darowizny. Sytuację, kiedy czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela, określa § 2 art. 527 k.c. Przepis ten wiąże pokrzywdzenie wierzyciela z rzeczywistą niewypłacalnością dłużnika, która musi istnieć w chwili wystąpienia ze skargą pauliańską, jak i w chwili orzekania przez sąd o żądaniu wierzyciela uznania czynności prawnej dłużnika za bezskuteczną.

Odnosząc się zatem do wyżej wymienionych przesłanek, wpływających w oczywisty sposób na ocenę zasadności powództwa, w ocenie Sądu wszystkie one zostały przez powoda wykazane. W pierwszej kolejności nie budzi wątpliwości fakt, iż rodzice pozwanego – K. i E. N. byli dłużnikami P. M. z tytułu umowy pożyczki. Nie ulega też wątpliwości, iż dokonali czynności prawnej z osobą trzecią, tj. pozwanym D. N., w postaci opisywanej już wyżej umowy darowizny, zawartej w formie aktu notarialnego i znajdującej odzwierciedlenie w stosownych wpisach w Księgach wieczystych. Jednocześnie nie sposób pominąć, iż cechą istotnie wyróżniającą umowę darowizny od wielu umów nazwanych, uregulowanych w kodeksie cywilnym, jest jej nieodpłatność. Świadczenie darowizny jest bezpłatne tylko wtedy, gdy druga strona umowy nie zobowiązuje się do jakiegokolwiek świadczenia w zamian za uczynioną darowiznę. Nieodpłatność ta oznacza, że darczyńca, dokonując na rzecz drugiej strony przysporzenia, nie może uzyskać jakiegokolwiek ekwiwalentu ani w chwili dokonania umowy darowizny, ani też w przyszłości. Oczywistym jest więc, iż wskutek tej czynności pozwany uzyskał korzyść majątkową bezpłatnie.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd przyjął, iż darowizna nieruchomości na rzecz pozwanego dokonana została przez dłużników z pokrzywdzeniem wierzyciela (powoda). D. N. osiągnął korzyść majątkową. W orzecznictwie sądowym wskazuje się, że pokrzywdzenie w rozumieniu cytowanego art. 527 § 2 kc powstaje na skutek takiego stanu faktycznego majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela (orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 r., IV CKN 525/00). Przyjmuje się, że powództwo – skargę pauliańską – uzasadnia każde powiększenie niewypłacalności, bez względu na jego rozmiar /wyrok SA w Lublinie z 19 marca 1997 r., I ACa 27/97, Apel. Lub. 1997, nr 4, poz. 19/. Jak wynika z poczynionych ustaleń dłużnicy wyzbywali się wartościowych składników majątkowych, umożliwiających pokrycie zobowiązań na rzecz wierzyciela, o czym świadczy z jednej strony przedłożona do akt umowa kupna – sprzedaży ciągnika rolniczego za kwotę ponad 100.000 zł, ale także akta postępowania egzekucyjnego, prowadzonego wyłącznie ze świadczenia emerytalnego K. N. wobec niemożliwości zaspokojenia roszczeń wierzyciela z innych składników majątku.

Nie sposób też wreszcie pominąć, iż pozwany uzyskał korzyść majątkową w postaci nieruchomości na podstawie umowy darowizny, a zatem zgodnie z art. 528 kc powód może skutecznie żądać uznania tej czynności za bezskuteczną, chociażby pozwany nie wiedział i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mógł się dowiedzieć, że darczyńca działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Nieodpłatne nabycie nieruchomości przez pozwanego powodowało zatem, że jego faktyczny stan wiedzy o zobowiązaniach brata i rodziców pozostawał w niniejszej sprawie - co do zasady - bez znaczenia. Nie ma zaś wątpliwości, iż umowę darowizny zawarto w obrębie najbliższej rodziny, pomiędzy rodzicami a synem. Co więcej, pozwany D. N. zeznając w charakterze strony przyznał, że dysponował wiedzą o problemach natury finansowej nieżyjącego już brata, kilkakrotnie próbując skłonić go do zaprzestania procedury finansowania prowadzonej działalności z pożyczek i innych zobowiązań zaciąganych u osób trzecich.

Argumentacja dłużniczki K. N., jakoby nigdy faktycznie nie otrzymała pieniędzy od powoda nie zasługiwała na uwzględnienie. Treścią § 2 umowy powód oświadczył, że kwotę będącą przedmiotem umowy przekazał pożyczkobiorcom w gotówce, przed jej podpisaniem, zaś Ci ją odebrali za pokwitowaniem. Zgodnie z brzmieniem art. 244 k.p.c., dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. W myśl natomiast art. 2 § 2 ustawy prawo notarialne, czynności notarialne, dokonane przez notariusza zgodnie z prawem, mają charakter dokumentu urzędowego. Akty i inne dokumenty notarialne są dokumentami urzędowymi w rozumieniu przepisów KPC o dokumentach urzędowych. Akt notarialny należy zaliczyć do dokumentów konstytutywnych, a nie sprawozdawczych, taki bowiem akt określoną czynność prawną ucieleśnia i wyraża (post. SN z 28.6.2000 r., IV CKN 1083/00, L.). Jakkolwiek istnieją prawne sposoby uchylenia się od skutków czynności prawnej, o tyle w okolicznościach niniejszej sprawy zabieg podejmowany w tym celu przez K. N. nie mógł okazać się skuteczny z kilku powodów: po pierwsze, nie jest ona stroną niniejszego postępowania i będąc nie przesłuchiwana wyłącznie w charakterze świadka nie dysponowała uprawnieniami do zakwestionowania zapisów aktu sporządzonego z osobą powoda. Ponadto, podkreślić wymaga, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44).

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontryktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Po drugie natomiast, winna wystąpić w celu w odrębnym postępowaniu występując z powództwem przeciwegzekucyjnym, czego nie uczyniła.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd przyjął ponadto, że nie istnieją inne składniki majątku dłużnika, z których prowadzona przez powoda egzekucja miała okazać się skuteczna i zaspokoić w całości jego wierzytelność.

W konsekwencji należy uznać, że postępowanie dowodowe wykazało zasadność powództwa w oparciu o art. 528 k.c.

Zważywszy na wynik sprawy, w oparciu o treść art. 98 k.p.c., zgodnie z zawartą w nim zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 25.917 zł, na którą składają się uiszczona opłata od pozwu (11.500 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika reprezentującego powoda, ustalone w oparciu o treść § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), w brzmieniu obowiązującym na datę wniesienia pozwu, powiększone o kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Jednocześnie, Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Białymstoku kwotę 51,66 zł tytułem brakujących wydatków w sprawie, uiszczonych tymczasowo przez Skarb Państwa (k.88).